

Cour d'appel de Bruxelles zwraca się do Trybunału Sprawiedliwości z następującym pytaniem:

Czy loi du 14 juillet 1994 relative au financement de l'Institut d'expertise vétérinaire (belgijska ustawa z dnia 14 lipca 1994 r. o finansowaniu instytutu badań weterynaryjnych) jest zgodna z prawem wspólnotowym? Czy opłaty weterynaryjne ustanowione ta ustawą należy uznać za niedopuszczalne ograniczenie obrotu wspólnotowego, jako zakazaną opłatę o skutku równoważnym do ceł lub jako środek o skutku równoważnym do ograniczeń ilościowych i czy w związku z tym należy je uznać za system pomocy podlegający zgłoszeniu do Komisji?

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich (druga izba) z dnia 16 marca 2005 r. w sprawie T-112/03 L'Oréal SA przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM), w której drugą stroną w postępowaniu przed Izłą Odwoławczą Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) była również Revlon Suisse SA, wniesione przez L'Oréal SA w dniu 28 maja 2005 r.

(Sprawa C-235/05 P)

(2005/C 205/13)

(Język postępowania: angielski)

W dniu 28 maja 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęło odwołanie L'Oréal SA, z siedzibą w Paryżu (Francja), reprezentowanej przez Xaviera Buffeta Delmasa d'Autane, od wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich (druga izba) z dnia 16 marca 2005 r. w sprawie T-112/03 ⁽¹⁾ L'Oréal SA przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM), w której drugą stroną w postępowaniu przed Izłą Odwoławczą Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) była również Revlon Suisse SA.

Wnosząca odwołanie zwraca się do Trybunału o:

- a) uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich (druga izba) z dnia 16 marca 2005 r. w sprawie T-112/03 w całości oraz stwierdzenie nieważności decyzji czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 15 stycznia 2003 r. w przedmiocie odwołania nr R0396/2001-4, wydanej w postępowaniu w sprawie sprzeciwu nr B 215048 (zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego nr 1011576);
- b) obciążenie OHIM kosztami niniejszego postępowania oraz kosztami postępowania przed Sądem Pierwszej Instancji.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie podnosi, że odmawiając uwzględnienia mało odróżniającego charakteru wcześniejszego znaku towarowego (takiego jak FLEX) w swej ocenie stopnia podobieństwa tego znaku ze złożonym znakiem towarowym (takim jak FLEXI AIR), w którym został on odtworzony, Sąd Pierwszej Instancji naruszył art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94 ⁽²⁾ i nie wyciągnął wniosków prawnych ze swoich własnych ustaleń.

Podnosi ona, że oznaczenia nie są podobne lub niepodobne in abstracto, ale in concreto (przykładowo w świetle sposobu postrzegania takiego oznaczenia przez właściwy krąg odbiorców). A zatem, jeżeli oznaczenia zostałyby prawidłowo porównane in concreto, to logicznym wnioskiem byłoby nadanie mniejszego znaczenia oznaczeniom nie posiadającym charakteru odróżniającego lub wcześniejszym znakom towarowym posiadającym charakter mało odróżniający.

Wnosząca odwołania utrzymuje również, że Sąd Pierwszej Instancji naruszyła art. 36 i 53 Statutu Trybunału Sprawiedliwości, gdyż zaskarżony wyrok zawiera błędne uzasadnienie. Podnosi ona, że Sąd Pierwszej Instancji naruszył swój obowiązek przedstawienia uzasadnienia, gdyż orzekł jedynie, w pkt 82, że „mało odróżniający charakter wcześniejszego znaku towarowego jest bezsporny”, nie wyciągając z tego żadnych wniosków co do prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd.

⁽¹⁾ Dz.U. C 132 z 28.5.2005, str. 25

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 11 z 14.1.1994, str. 1)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Tribunal Supremo (Hiszpania) z dnia 13 kwietnia 2005 r., w sprawie ASNEF-EQUIFAX, Servicios de Información sobre Solvencia y Crédito, S.L. i administracja państwowa przeciwko Asociación de Usuarios de Servicios Bancarios (AUSBANC)

(Sprawa C-238/05)

(2005/C 205/14)

(Język postępowania: hiszpański)

W dniu 30 maja 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Tribunal Supremo (Hiszpania) z dnia 13 kwietnia 2005 r. w sprawie ASNEF-EQUIFAX, Servicios de Información sobre Solvencia y Crédito, S.L. i administracja państwowa przeciwko Asociación de Usuarios de Servicios Bancarios (AUSBANC).

Tribunał Supremo zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

- A) Czy wykładnia art. 81 ust. 1 WE pozwala uznać za zgodne ze wspólnym rynkiem porozumienia w sprawie wymiany informacji finansowych dotyczących wypłacalności klientów i niedotrzymywania przez nich warunków umów w zakresie, w jakim porozumienia te mają wpływ na polityki gospodarcze Wspólnoty oraz wspólny rynek kredytowy, a także skutkują ograniczeniem konkurencji w sektorze instytucji finansowych i kredytowych?
- B) Czy wykładnia art. 81 ust. 1 WE umożliwia Państwu Członkowskiemu zezwolenie, za pośrednictwem organu właściwego w sprawach konkurencji, na porozumienia w sprawie wymiany informacji między instytucjami finansowymi poprzez utworzenie rejestru informacji kredytowych o klientach, na tej podstawie, że utworzenie takiego rejestru ma korzystne skutki dla konsumentów i podmiotów korzystających z usług finansowych?

Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony wyrokiem *Gerechthof te 's-Hertogenbosch* (Niderlandy) z dnia 31 maja 2005 r. w sprawie *G.M. van de Coevering* przeciwko naczelnikowi okręgu celnego *Roermond* krajowych służb skarbowych

(Sprawa C-242/05)

(2005/C 205/15)

(Język postępowania: niderlandzki)

W dniu 3 czerwca 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony wyrokiem *Gerechthof te 's-Hertogenbosch* (Niderlandy) z dnia 31 maja 2005 r. w sprawie *G.M. van de Coevering* przeciwko naczelnikowi okręgu celnego *Roermond* krajowych służb skarbowych.

Gerechthof te 's-Hertogenbosch zwraca się do Trybunału Sprawiedliwości z następującym pytaniem:

Czy w sytuacji, gdy osoba fizyczna zamieszkująca w Niderlandach zawarła w innym Państwie Członkowskim umowę najmu samochodu osobowego nie figurującego w rejestrze prowadzonym na podstawie *Wegenverkeerswet* (niderlandzka ustawa o ruchu drogowym) z 1994 r. i od którego nie pobrano podatku od samochodów osobowych i motocykli ustanowionego na mocy art. 1 ust. 2 ustawy *BPM* (¹), prawo wspólnotowe, a w szczególności swoboda świadczenia usług, o której mowa w art. 49 WE do 55 WE, stoi na przeszkodzie temu, by

Niderlandy obciążyły tę osobę, na podstawie art. 1 ust. 5 ustawy *BPM*, całością podatku przy pierwszym przypadku użycia tego samochodu na drodze publicznej w Niderlandach w rozumieniu *Wegenverkeerswet* 1994, bez względu na czas najmu samochodu i używania go na drogach publicznych w Niderlandach i bez możliwości skorzystania przez tę osobę z jakiegokolwiek zwolnienia lub zwrotu?

(¹) *Wet op de belasting van personenauto's en motorrijwielen* 1992 (ustawa o podatku od samochodów osobowych i motocykli).

Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony postanowieniem *Bayerischer Verwaltungsgerichtshof* z dnia 19 kwietnia 2005 r. w sprawie *Bund Naturschutz in Bayern e.V. i in. przeciwko Freistaat Bayern*

(Sprawa C-244/05)

(2005/C 205/16)

(Język postępowania: niemiecki)

W dniu 7 czerwca 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem *Bayerischer Verwaltungsgerichtshof* (Niemcy) z dnia 19 kwietnia 2005 r. w sprawie *Bund Naturschutz in Bayern e.V. i in. przeciwko Freistaat Bayern*.

Bayerischer Verwaltungsgerichtshof zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

- 1) Jakiego systemu ochrony dla terenów kwalifikujących się do określenia jako tereny mające znaczenie dla Wspólnoty, w szczególności tych, które obejmują typy siedlisk przyrodniczych albo gatunki o znaczeniu priorytetowym, zanim nie zostaną one umieszczone na wykazie terenów mających znaczenie dla Wspólnoty, przyjętym przez Komisję Wspólnot Europejskich zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 21 tej dyrektywy wymaga art. 3 ust. 1 dyrektywy 92/43/EWG (¹) w związku z motywem szóstym tej samej dyrektywy i przy uwzględnieniu zakazu podejmowania jakichkolwiek środków, które mogłyby zagrozić urzeczywistnieniu celów Traktatu, przewidzianego w art. 10 akapit drugi WE [*Frustrationsverbot*] (Traktatu ustanawiającego Wspólnoty Europejskie z dnia 25 marca 1957 r., ostatnio zmienionego Aktem Przystąpienia do Unii Europejskiej z dnia 16 kwietnia 2003 r.) w związku z wydaniem przez Trybunał wyroku z dnia 13 stycznia 2005 r. w sprawie C-117/03?